

РЕШЕНИЕ

№ 11574

гр. София, 11.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 21.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Гальов

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **3172** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК във връзка с чл.38, ал.8 от ЗЗЛД.

Образувано е по жалба на „Топлофикация София“ ЕАД, представлявано от И. И. Е.- Председател на Управителния съвет и А. А.- изпълнителен директор, чрез упълномощен процесуален представител- юриконсулт С. М., срещу Решение № ППН-01-85/2022 от 29.02.2024г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Сочи се, че е установена „техническа неточност“ от страна на дружеството по отношение на отразяване единния граждански номер /ЕГН/ на действителен собственик на недвижим имот в [населено място], като вместо ЕГН на действителния собственик и длъжник Ц. С. Н. е посочено такъв единен номер на г-жа Ц. С. Д.. Твърди се, че след установяване на допуснатата грешка дружеството е предприело незабавни действия по заличаване данните на г-жа Д. от информационните системи на дружеството, а неоснователно събраните суми са й възстановени в пълен размер, което се установявало и от самото решение на КЗЛД. Описва се хронологията по водени граждански дела срещу г-жа Д.. Изразява се становище, че вмененото нарушение не е доказано, а се основава единствено на косвени твърдения. Заявява се, че заличаване на данните в информационната система на дружеството след първоначалното установяване на „грешката“, не изключва възможността същите да са попаднали у служителите втори път. Твърди се, че Комисията не е взела предвид

обстоятелствата свързани с конкретната ситуация и е нарушила императивни норми, а именно чл.83, §2 от Регламента, доколкото не е разгледала надлежно всички задължителни елементи на нарушението, а това води до незаконосъобразност на наложеното наказание. В случаят, са допуснати две независими една от друга „технически грешки“, допуснати при сходни обстоятелства, а елементът „продължителност“ на нарушението не е разгледан надлежно от надзорния орган. Обработването на лични данни на лице, което не е клиент, респективно не е длъжник на дружеството не е умишлено и е в резултат на проста техническа грешка. Противопоставя се на извода на КЗЛД за неприложимост на въпроса за вината, доколкото се налага санкция на юридическо лице за безвиновна отговорност и се позовава на практика на СЕС, според която може да се наложи административно наказание само ако е установено, че администраторът - едновременно юридическо лице и предприятие, умишлено или по небрежност е извършил нарушение на съдържащият се в този регламент правила. Сочи се, че комисията не е обсъдила факта относно пълно възстановяване на нанесените вреди на г-жа Д., а именно относно неоснователно събрани суми за топлинна енергия през 2012г. и 2016г. Отново цитира обстоятелства относно заведено гражданско дело, което първоначално е насочено срещу г-жа Д. неправилно, а впоследствие тази грешка е отстранена и е претенцията е насочена срещу действителния длъжник на дружеството. При това положение според жалбоподателя не са настъпили никакви вреди. Изтъква се, че КЗЛД неправилно се позовава на решенията си по няколко цитирани преписки от 2019, 2020 и 2021г., по които са налагани имуществени санкции по реда на Регламента. Позовава се на легалните дефиниции на понятието повторност, съгласно АПК и ЗЗЛД. Отрича се идентичността на нарушенията, т.е. изискването те да са от един и сщи вид, което е условие за прилагане института на „повторността“, а в случаят КЗЛД го е приложила незаконосъобразно. Позовава се и на датата, на която е заведена исковата молба и е образувано гражданско дело № 49399 от 2021г., а именно на 26.08.21г., а предходно цитирано Решение на КЗЛД от 06.01.2020г. е влязло в законна сила на 15.06.2020г., т.е. евентуалното ново нарушение извършено на 26.08.2021г. е извършено в период повече от една година след влизане в сила на предходен акт на КЗЛД, което изключва приложението на повторността.

Иска се отмяна на оспорения административен акт, а в условието на евентуалност- да се намали размера на наложената имуществена санкция.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят е редовно призован и се представлява от юрк.М., която поддържа изложеното в жалбата. Претендира за нейното уважаване и отмяна на административния акт, а евентуално- да се намали санкцията. Иска се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна – КЗЛД, редовно призована се представлява от юрк.Д. Г., която оспорва жалбата. Излага се, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Иска се отхвърляне на жалбата и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна- Ц. С. Д., редовно призована, не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във вр.чл. 144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството е образувано по постъпила в КЗЛД жалба с рег. № ППН-01-85/31.01.2022г., подадена от Ц. Д. срещу „Топлофикация София” ЕАД.

Жалбоподателят уведомява, че в периода от 2001г. до 2015г. е живяла в чужбина, поради което впоследствие научава, че е осъдена по гражданско дело № 17887 от 2012г., в резултат на което е образувано изпълнително дело № 4390 от 2012г. на ЧСИ С. Я. и за което е научила едва през есента на 2021г., с оглед наложен заповедно производство по реда на чл.410 от ГПК, а въз основа на постановеното по него и второ изпълнително дело от 2016г. при същия ЧСИ. По данни на жалбоподателя Д., след намесата на институции и на медиите, водените изпълнителни дела са прекратени и взетите от нея суми са ѝ възстановени.

По делото е безспорно, че насочването на граждански иски срещу г-жа Д. е вследствие на допуснатата грешка от страна на служители на „Топлофикация София” ЕАД.

По делото е безспорно, че заинтересованата страна Д. никога не е ползвала услугите на дружеството –жалбоподател, нито е била някога негов клиент, нито е предоставяла лични данни на това юридическо лице.

Неоспорени са и констатациите на административния орган, описани и в обстоятелствената част на процесното решение, а именно, че това физическо лице никога не е придобивало или обитавало недвижим имот в [населено място], за което да дължи плащания на дружеството за ползвана топлинна енергия.

От страна на проверяваното дружество, завеждането на исковите претенции срещу заинтересованата страна се обяснява с факта, че имената на заинтересованата страна /жалбоподател в хода на административното производство/ и на действителния длъжник са идентични, а „вероятно някой служител е търсил ЕГН на длъжника Ц. С. Н. и в резултат на допуснатата грешка при посочване на ЕГН на действителния длъжник „има трето поредно заведено дело, без каквото и да е правно основание“.

В решението си КЗЛД е обсъдила версията на дружеството-оператор, според която не е налице незаконно обработване на лични данни, а е допусната техническа неточност. Тази грешка се обяснява с приложен Договор за продажба на държавен недвижим имот от 1989г., в който собствениците са посочени само с трите си имена и без друга индивидуализация.

В административния акт се съдържа и описание на хронологията на фактите свързани с установяване на грешката, в това число и направени волеизявления по воденото гражданско дело, както и промяната на страните /ищеца/, като съгласно молба на дружеството от 20.10.21г. по делото са конституирани две физически лица, които са действителните длъжници, потребители на топлинна енергия.

При произнасянето си, ответният орган приема жалбата за редовна и допустима.

Подробно са описани действията по заведеното гражданско дело № 49399 от 2021г. на Софийския районен съд, като освен датата на предявената искова молба-26.08.2021г. изрично е посочена и дата на подадена последваща молба в хода на това съдебно дело- с вх.№ 82400 от 05.11.2021г., в която повторно е посочено ЕГН на г-жа Д. вместо ЕГН на действителния длъжник с идентични две имена.

Обоснован е извод за липса на условията за допустимост на обработваните от

оператора лични данни /ЕГН/ на г-жа Д., в нарушение на чл.6, §1 от Общия регламент относно защитата на личните данни, както и в разрез с принципа на точност, на основание чл.5, §1, б. „г“ от този регламент /наричан за краткост ОРЗД/. Комисията е счела корективна мярка, съгласно чл.58, §2, б.„и“ от ОРЗД би била възпираща и пропорционална и с оглед защитата на обществения интерес, при отчитане на пропорционалността- между тежестта на нарушението и размера на санкцията, на основание последната посочена разпоредба и във връзка с чл.83, §5, б.„а“ от ОРЗД следва да се наложи имуществена санкция в размер на 20 000 лева, като на основание чл.58, §2, б.„ж“ е издадено разпореждане до дружеството обработващо данните на г-жа Д. да бъдат изтрети/заличени/ от информационните масиви на „Топлофикация София“ ЕАД.

В решението не е посочено, че нарушението за което се налага санкция е извършено в условието на „повторност“, а са цитирани решения по няколко преписки, с рег. № ППН-01-566/20г., ППН-01-496/21г., ППН-02-177/19г. и рег.№ ППН-01-137/19г., по които КЗЛД е налагала имуществени санкции в размер от 500 до 10 000 лева, като същите са квалифицирани като „сходни“ с нарушенията, установени по настоящата преписка /виж последен абзац на решението на КЗЛД- л.79 от делото/.

С Протокол № 41 от 08.11.2023г. е взето решение на колективния орган за приемане допустимостта на жалбата и са конституирани страните, като е насрочено и открито заседание, за което същите са редовно призовани, с оглед представените по преписката материали. Предоставена е възможността за ангажиране на доказателства и са представени писмата на органа до страните, както и до съдебния орган – СРС относно цитираното гражданско дело, респективно направените по него волеизявления по предявената претенция срещу ненадлежащия ответник /заинтересованата страна/, както и последващото изменение на иска досежно длъжниците- ответници.

Видно и от съдържанието на оспореното решение, подписано от председателя на КЗЛД и трима от нейните членове, същото постановено с четири гласа „за“, който извод следва и от подписването на решението, т.е. наличието на валидно волеизявление на председателя на Комисията и тримата и поименно посочени членове, респективно липсата на отразен отрицателен вот. Според текста на процесния административен акт жалбата е обявена за основателна, като на основание чл. 58, § 2, б. „и“ от ОРЗД, във връзка с чл.83, §5, буква „а“ от ОРЗД на администратора „Топлофикация София“ ЕАД се налага административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева, за нарушение условията за допустимост при обработване на данните, съгласно чл.6, § 1, б. от „а“ до „е“ от ОРЗД, както и в нарушение принципите на точност и отчетност, предвидени в нормите на чл.5, §1, б.„г“ и чл.5, §2 от ОРЗД относно защитата на данните, а на основание чл.58, §2, б.„ж“ от ОРЗД е издадено разпореждане на „Топлофикация София“ ЕАД да изтрие/заличи въпросните данни на г-жа Д. /ЕГН/ от информационните масиви на дружеството.

При така установените факти, Административен съд- СОФИЯ-ГРАД, в настоящият съдебен състав, обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е предявена срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, който неблагоприятно засяга правната сфера на оспорващия, с оглед на което за него е налице правен интерес от отмяната му. Спазен е и преклузивният 14-дневен срок за обжалване, считано от 05.03.2024г. /л.70-71 от

делото/, доколкото жалбата е депозирана в деловодството на ответния орган на 19.03.24г. /л.5 от делото/, т.е. оспорването е в законния срок, съгласно чл. 38, ал. 7 ЗЗЛД; чл. 149, ал. 1 АПК.

При разглеждане на жалбата по същество, съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД, ответният колективен административен орган- КЗЛД е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на този закон.

На основание чл. 9, ал. 4 във връзка с ал. 3 от ЗЗЛД решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД - председател и 4 членове/. Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването, като следва да се съобрази и специалната норма на чл.12 от Правилник за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация /ПДКЗЛДНА, приет на основание чл. 9, ал. 2 ЗЗЛД/, регламентираща валидността на решението, когато то може да се вземе и неприсъствено, ако председателят и всички членове на комисията са съгласни и го подписат. Съгласно чл. 11, ал. 4 от ПДКЗЛДНА „председателят или член на комисията, който не е съгласен с решение, го подписва с особено мнение“. Спазено е изискването за кворум, доколкото в оспореното решение е посочено, че всички присъствали на заседанието / председателят и още трима от членовете на Комисията /чл. 8, ал. 6 от ПДКЗЛДНА, са го подписали, а това онагледява и наличието на цитираните нормативно регламентиращи предпоставки за взета валидно решение на колективния орган. Решението съдържа подписите на председателя и тримата поименно посочени членове, които впрочем съответстват и на публично оповестените данни за действащият състав на Комисията, видно от официалната ѝ интернет-страница, при положение, че липсват други посочени нейни членове. Следователно, постановеното решение е взето с изискуемото мнозинство от 4 гласа, доколкото в решението не се съдържа отразяване на „особено мнение“ на член от състава или председателя на КЗЛД, респективно липсват данни за наличие на член от състава /председател/ на ответния орган, който не е съгласен с постановеното решение и тези констатации обосновават извода, че е взето единодушно.

Предвид горното съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК за прогласяване на нищожността му.

На следващо място, поради липсата на изрична разпоредба в ЗЗЛД относно формата и съдържанието на решението, приложение следва да намери чл.59, ал.2 АПК. Спазена е писмената форма, като в решението изрично е посочено правното основание и фактическите причини обусловили неговото издаване. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновава е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висшия съдебен процес. Не се констатираха несъответствия или противоречия между мотивите и разпоредителната му част.

На трето, но не по важност място, съдът счита, че не са налице съществени

нарушения на административнопроизводствените правила, предпоставка за отмяна на основание чл.168, ал.1 АПК във вр. чл.146, т.3 АПК.

Производството е образувано законосъобразно в съответствие с разпоредбата на чл.38, ал.1 от ЗЗЛД, след сезиране на Комисията с жалба на 31.01.2022г. /л.131/, в която се твърди извършено нарушение на ЗЗЛД от страна на „Топлофикация София“ ЕАД.

С решение от проведено заседание, обективизирано в протокол № 41 от 08.11.2023г, е прието, че жалбата е допустима, правилно са конституирани страните в производството и е насрочено открито заседание на 07.02.2024г., за което страните³ са редовно призовани и са съблюдавани процесуалните им права, с оглед ангажираните по преписката материали. След провеждане на заседанието е постановено и решението, с което е приключило разглеждането на спора по същество. На страните в производството е представена възможност да се запознаят с приложените по преписката доказателства и да изразят становище. При произнасяне по съществото на спора са обсъдени събраните писмени доказателства. Правото на защита на жалбоподателя не е ограничено, тъй като е гарантирано неговото участие в административния процес, който се е провел в съответствие със специалните разпоредби на ЗЗЛД, чл.34 и следващите от АПК и принципите - истинност, равенство, достъпност, публичност и прозрачност /чл.7, чл.8 и чл.12 от АПК/. След като на „Топлофикация София“ ЕАД е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси в пълен обем.

На следващо място, административният акт е постановен изцяло в съответствие с нормите на **материалния закон**, поради което липсва отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

Издаденото решение е съобразено и с **целите на закона** и в този смисъл не е налице основание за отмяна на акта, съгласно чл.146, т.5 от АПК.

Това е така, поради следното:

Съгласно **чл.5, §1, буква „г“ от ОРЗД** обработването на личните данни се осъществява при съблюдаване принципа на точност, а именно: *„личните данни са...точни и при необходимост да бъдат поддържани в актуален вид; трябва да се предприемат всички разумни мерки, за да се гарантира своевременното изтриване или коригиране на неточни лични данни, като се имат предвид целите, за които те се обработват „точност“.*

Според друг основен принцип, т.е. цитираният в оспореното решение **чл.5, §2 от ОРЗД** *„Администраторът носи отговорност и е в състояние*

да докаже спазването на параграф 1 („отчетност“).

Съобразно чл.6, §1, б.“а“ до б.“е“ са посочени условията за допустимост на обработване на лични данни.

Съгласно чл. 6, § 1, б. „е“ от Регламент /ЕС/ 2016/679 законосъобразно е обработване на лични данни, когато то е необходимо за целите на легитимните интереси на администратора или на трета страна, освен когато пред такива интереси преимущество имат интересите или основните права и свободи на субекта на данните, които изискват защита на личните данни, по-специално когато субектът на данните е дете. В конкретният случай се цели постигане на легитимните интереси на администратора, без да се доказва *приоритет на интересите, правата и свободите на субекта на данни*.

На основание **чл.58, §2, б.“и“** от ОРЗД *„Всеки надзорен орган има всички от посочените по-долу корективни правомощия: ...да налага административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ съгласно член 83, в допълнение към мерките, посочени в настоящия параграф, или вместо тях, в зависимост от особеностите на всеки отделен случай“*.

Разпоредбата на **чл.83, §5, б.“а“** от ОРЗД:

„...Нарушенията на посочените по-долу разпоредби подлежат, в съответствие с параграф 2, на административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ в размер до 20 000 000 EUR или, в случай на предприятие — до 4 % от общия му годишен световен оборот за предходната финансова година, която от двете суми е по-висока:

а) основните принципи за обработване на лични данни, включително условията, свързани с даването на съгласие, в съответствие с членове 5, 6, 7 и 9“.

Абсолютно неоснователно е твърдението на жалбоподателя „Топлофикация София“ ЕАД, че наложената имуществена санкция е за извършено нарушение в условието на повторност. Нито в обстоятелствената част на акта, нито в цитираните по-горе правни норми се съдържа подобно указание. Фактът, че в мотивите на процесното решение са обсъдени редица действия от страна на оператора /доставчик на топлинна енергия/ свързани с обработването на личните данни на заинтересованата страна- г-жа Д. не означава, че на дружеството се вменява нарушение извършено в условието на повторност. Ето защо, обсъждането на легалната дефиниция на този институт, съгласно разяснителните норми на АПК и ЗЗЛД е абсолютно безпредметно. С цитиране на предходни свои актове и преписки, по които са налагани имуществени санкции за нарушения на ОРЗД, Комисията само е

изпълнила законовото си задължение да мотивира налагането на конкретното наказание- имуществена санкция, респективно индивидуализиране на нейния размер, но както вече бе посочено, същото не се основава на института за „повторността“ и доводите на жалбоподателя в тази връзка са ирелевантни към предмета на конкретното дело, съответно предпоставките за прилагане този институт няма да се обсъждат, като неотнормирани към определеното по вид и размер наказание. Колкото до факта, че дружеството действително е осъществило предходни нарушения свързани с обработването лични данни на различни лица само следва да се отбележи, че видно от представени по преписката доказателства за плащане на суми за такива наказания, вкл. платежно нареждане за плащане на такава в размер на 10 000 лева са показателни за наличието на предходни влезли в сила актове, с които операторът се наказва за нарушения свързани с обработването на личните данни. В случаят, в какво точно се изразява това нарушение при обработване на лични данни, кога е влязло в сила решението и кога е изпълнено наказанието /датата на плащане на имуществената санкция/ нямат отношение към законосъобразността на санкцията, доколкото не е прилагат правилата за повторността, на които оспорващата страна се позовава и които в случаят са неотнормирани. Ето защо, административният орган няма задължение да обсъжда факти, които нямат отношение към определената по вид и размер санкция. Колкото до изискването за обсъждане на факта дали са налагани наказания за нарушения свързани с обработването на лични данни, същото очевидно е изпълнено и административният орган е изложил конкретните си съображения в тази връзка. Самият факт, че са приложени доказателства за плащане на наложените имуществени санкции установява, че са налагани такива наказания от страна на КЗЛД.

По делото не се спори относно факта, че между дружеството и заинтересованата страна Д. въобще не са налице облигационни отношения, като е безспорно и че именно нейният единен граждански номер е посочен в подадени документи, въз основа на които е образувано цитираното гражданско дело, а и този факт се доказва по несъмнен начин от представените изобилни доказателства по преписката. Не намира опора в закона, нито дори във формалната логика застъпеното от дружеството становище, че в случаят просто е допусната „техническа грешка“ при изписване на ЕГН. Може да се приеме, че операторът е допуснал грешка при идентифицирането на длъжника си, срещу който е завел иски претенции, но посочването на действителен единен граждански номер на друго лице не може да се окачестви като

„техническа грешка“. Нещо повече, при предходни инициирани производства още през 2012г., съответно цитираното изп. дело от 2016г. е станало известно на дружеството, че сочи ЕГН на друго съществуващо физическо лице, с което няма никакви договорни отношения и чието обработване е абсолютно незаконосъобразно. Тези действия за упоменатите предходни години нямат пряко отношение към предмета на делото, доколкото дружеството не е санкционирано за тях. Обаче, самият факт, че трайно във времето от страна на дружеството се обработват лични данни на лице, с което операторът никога не е имал облигационни правоотношения, а ЕГН / *единният граждански номер*/ несъмнено съставлява лични данни, ясно онагледява извършеното обработване на лични данни на това физическо лице, без каквото и да е правно основание.

Тезата на дружеството, че веднъж негови служители неволно извършили грешка при такава обработка през 2012 и 2016г. и тя била „пренесена“ отново при инициирането на последващо гражданско производство /*гр.дело № 49399/21г. на СРС*/ образувано през 2021г. е несъстоятелна и не може да опровергае установените факти за неправомерна обработка на лични данни. Действията, във връзка с воденото гражданско дело и осъщественото впоследствие изменение на исковата претенция, която е насочена срещу действителните длъжници не променя този извод. Колкото до това дали в хода на самото съдебно производство са допуснати някакви нарушения при използването на лични данни на г-жа Д., такива констатации не могат да се правят в настоящото административно производство и нямат никаква връзка с предмета на делото. Както е известно, гражданските дела се инициират именно от ищеца и данните, които той сочи в исковата молба по отношение на ответната страна, вкл. наличието на ЕГН, в случай, че искът е предявен срещу физическо лице са отговорност на ищцовата страна, след като наличието на валиден ЕГН е условие за редовност на исковата молба, съгласно чл.127 от ГПК. В този смисъл, единственият отговорен субект за обработване на лични данни на лице, първоначално посочено като ответник по делото е на ищеца, а несъмнено дружеството е юридическо лице /*предприятие*/, освен това качеството му на администратор на лични данни е и безспорно по делото.

Нарушението е доказано по категоричен начин с факта, че в хода на посоченото гражданско дело образувано в СРС с подаването на исковата молба на 26.08.2021г. администраторът на лични данни /*дружеството-ищец*/ е обработвал неправомерно лични данни /*ЕГН*/ на заинтересованата страна. Съгласно чл.4, §2 от ОРЗД, съдържащ легална

дефиниция на понятието, за целите на настоящото производство „обработване“ означава **всяка операция** или съвкупност от операции, **извършвана с лични данни** или набор от лични данни чрез автоматични или други средства като събиране, записване, организиране, структуриране, съхранение, адаптиране или промяна, извличане, консултиране, **употреба**, разкриване чрез предаване, разпространяване или друг начин, по който данните стават достъпни, подреждане или комбиниране, ограничаване, изтриване или унищожаване“. Именно с употребата и разкриване лични данни на г-жа Д., описани в исковата молба подадена в съда е осъществена една от хипотезите на обработване, съгласно дефиницията на нормативния акт. В този смисъл, доводите на жалбоподателя за неволно допусната грешка, независимо дали ще бъде окачествена като фактическа, техническа и т.н. не намират опора в приложимата нормативна уредба за защита на личните данни, в съответствие с която се е произнесъл и административния орган.

Независимо, дали впоследствие са били възстановени средствата на г-жа Д., които неправомерно са й били отнети в хода на осъществена изпълнителна процедура, сам по себе си факта на възстановяване на евентуално причинени имуществени вреди не може да дерогира извършеното нарушение при обработване на личните данни, нито е налице основание за отпадане на отговорността на администратора на лични данни в такъв случай. В този смисъл, изложените в жалбата обстоятелства не могат да бъдат противопоставени на напълно обективните и законосъобразни изводи на ответния колективен орган, който е постановил административния акт изцяло в унисон със законовите норми и целите на закона.

Изложени са изрични мотиви за индивидуализацията на имуществената санкция и същата е съразмерна, в съответствие с принципа на чл.6 от АПК, за което е показателно дори съпоставянето на наложената по размер санкция от 20 000 лева, с възможният максимален размер на такава санкция- до 20 000 000 евро или 4% от оборота на дружеството през предходната година. При упражняване на оперативната си самостоятелност, административният орган е приложил правилно закона, а доводите на жалбоподателя в противоположната насока са неоснователни. Колкото до обсъждането формата на вина, действително, налагането на имуществена санкция на юридическо лице, какъвто е случаят се основава на т.нар. безвиновна отговорност. Обсъждането дали е налице умисъл или небрежност означава да се анализира вината, респективно нейните възможни форми. Вината е субективното психично отношение на дееца към общественото опасно деяние и неговите

общественоопасни последици, съгласно дефиницията на това понятие. Следователно, само физическите лица могат да извършат виновно нарушение според дефиницията за вина. В цитираното от жалбоподателя решение на СЕС действително се сочи, че следва да се съобразят обстоятелствата относно наличието на умисъл или небрежност, с оглед тежестта на нарушението. Това обаче не означава, че ответникът следва да определя такава форма при положение, че подведеният под отговорност субект не е физическо, а е юридическо лице /предприятие/ и не би могло да има субективно „психично“ отношение към деянието и неговите последици, след като не е човешко същество. В случаят, дружеството несъмнено и безспорно е администратор на лични данни и носи отговорност за действията, респективно бездействията на своите служители, които при изпълнение на своите функции от името и за сметка на дружеството са обработвали неправомерно личните данни /ЕГН/ на г-жа Д., поради което всички релевантни към тази отговорност факти са били обсъдени и взети предвид от ответния административен орган.

Изцяло в съответствие със закона и нормата на чл.58, §2, б.„ж“ от ОРЗД е и издаденото разпореждане да се заличат/изтрият личните данни на заинтересованата страна, при положение, че обработването им е лишено от каквото и да било правно основание, с оглед контекста на изложеното по-горе.

Обобщено, жалбата срещу Решение № ППН-01-85/22г. от 29.02.2024г. на Комисията за защита на личните данни е НЕОСНОВАТЕЛНА и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.3 от АПК във връзка с чл. 37 ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответната страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в минималния размер от 100 /сто/ лева.

Мотивиран от изложеното, на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 53-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Топлофикация София“ ЕАД, представявано от И. И. Е.- Председател на Управителния съвет и А. А.- изпълнителен директор, срещу *Решение № ППН-01-85/2022 от 29.02.2024г.* на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, като НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] представлявано от И. И. Е.- Председател на Управителния съвет и А. А.- изпълнителен директор, да заплати на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, с адрес: [населено място], [улица], сумата от 100 /сто/ лева, разноси по делото- юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция- АССГ.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ